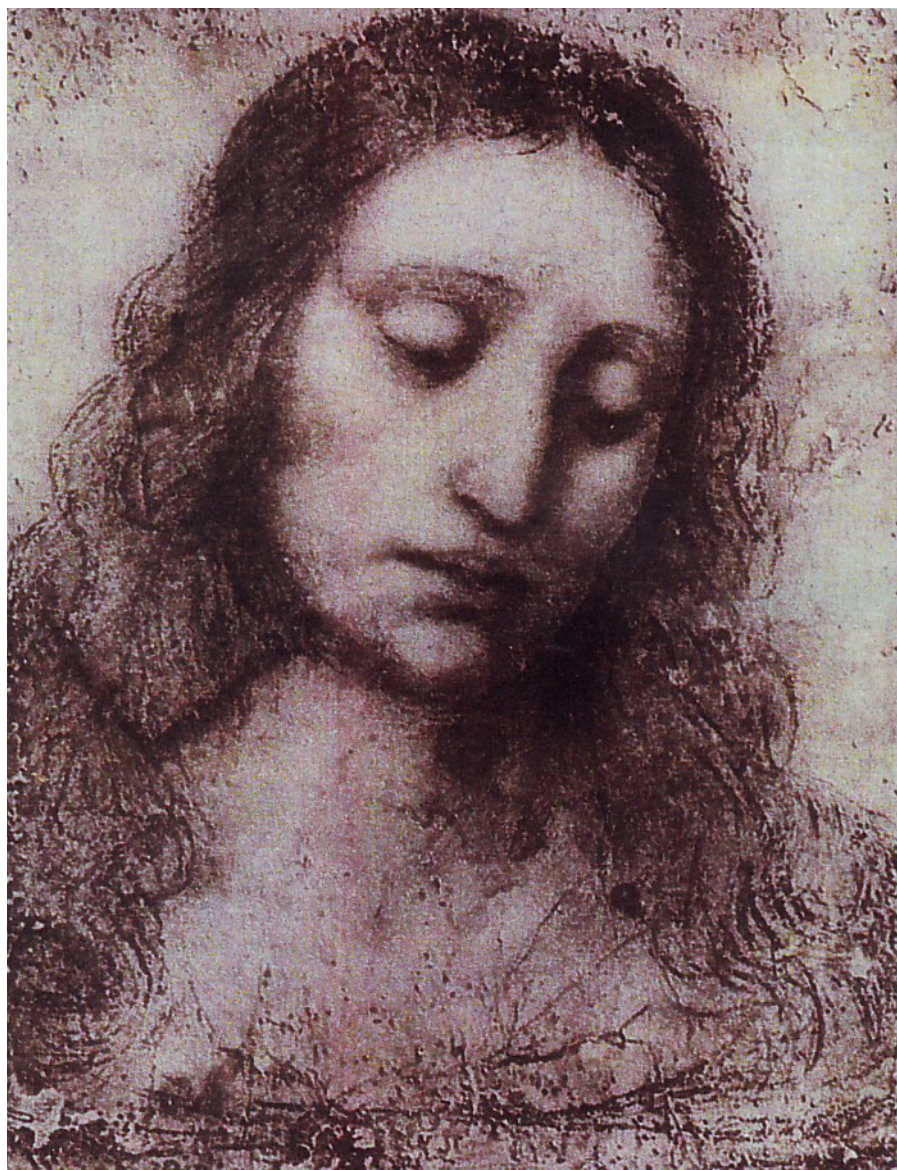

KERK & AMBT

PROLOOG

Morgenlied

Het open venster naar de nieuwe dag
ademt de frisheid van het jonge leven.
De dingen die nog van geboorte beven
laten uitbunding zien hoe God hen zag.

Overal waar God het spelemeien ziet,
de sprong van leven in de dageraad
begint het kiemen van het nieuwe zaad
en ordent zich de chaos tot een lied.

Tussen blauwe bloemen bloeit het graan.
Het nazaad trilt nog even in de halmen.
De papaver geurt, de oogst breekt aan.

Rode lippen welven zich tot een schaal
van vreugde. Onder wuivende palmen
hangt het ooft al voor het avondmaal.

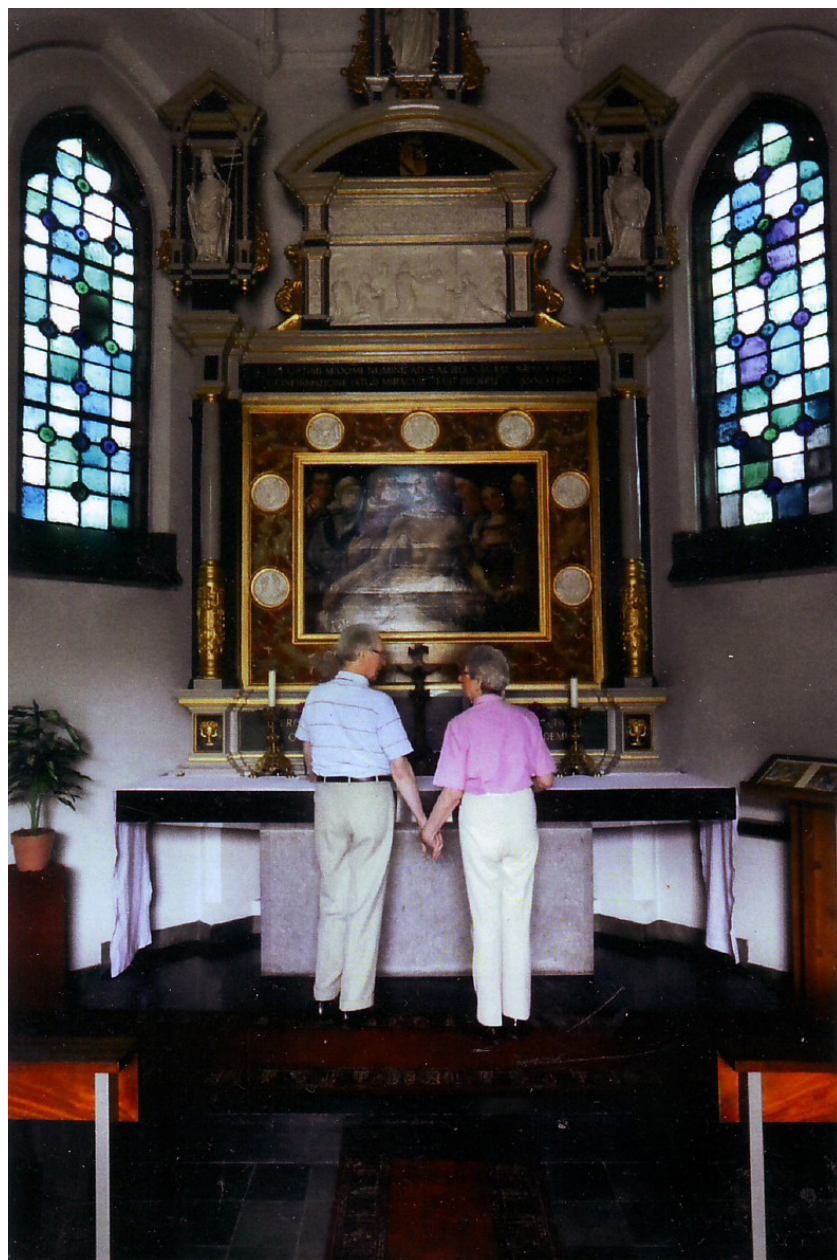
Avondlied

Onze glazen staan geschonken,
wat water was werd wijn.
De uren rijpten, het refrein
heeft heel de dag geklonken:

Ik zal mijn lichaam schenken,
vannacht geef ik je de borst.
Jij, beker van mijn dorst,
zult mij met kussen drenken.

Onze ringen door de dag gewijd
liggen op een schaal met brood.
De rijpe vrucht van onze schoot
wordt onze feestmaaltijd.

Als wij dan dronken van elkaar
ontwaken, gaan wij weer koren
oogsten, druiven plukken voor de
avond. De glazen staan al klaar.

Genade- stroom

God Jij

Ontroerd zijn wij
wij voelen het
in onze ogen
in onze borst
in de bloedstroom
van onze handen.

Wij houden elkaar
bij de hand terwijl
Jij ons de berg
van verzet opduwt
en wij met knikkende
knieën je heilsweg gaan.

Je zachte sterke hand
in onze rug tilt ons
de hoogte in om op te
durven stormen tegen
oude muren van onvrijheid
waar de bezettingsmacht

Jou heeft opgesloten
in een burcht van
geestelijk geweld.
God, help ons Je te
bevrijden uit deze kerk.
Voer ons aan ...

OPGANG
NAAR
HET
ALTAAR

Vreugdeboden

Gij zult voor mijn aangezicht geen paus en
priesters als afgoden vereren maar iedere mens
eren als mijn beeld en gelijkenis.

Gij zult als geroepen om te dienen
geen rechters en bevelhebbers worden
die de menselijke vrijheid knechten

Gij zult de vrouw meerachten dan uzelf
zij is uw gelijke u tot hulp
mannenhanden hebt gij om haar te dragen.

Gij zult uw priesteressen en profetessen
niet monddoden - teveel bloed en tranen
van martelaressen en maagden zijn mij geofferd.

Gij zult vechten om brood met de armen
uw vuisten ballen tegen onrecht en geweld
om in de armen van weerlozen te worden getroost.

Gij zult uw lichaam liefhebben als uw ziel
want deze twee zijn een
mijn huis en haard voor eeuwig.

Gij zult de natuur beschermen in alle
verscheidenheid - alle aarden van mensen
zijn natuurlijk en normaal.

Gij zult de liefde niet verkondigen
als een woord of een zaak maar haar beleven
om te weten waarover gij spreekt.

Gij zult de voorbehoudende liefde van mensen
die de vruchtbaarheid van hun schoot regelen
erkennen als zuivere religie.

Gij zult op de toppen van het leven
dansend mijn liefkozing ingaan
want op deze aarde zal ik mijn hemel bouwen.

'Een zaaier ging uit om zijn zaad te zaaien'
(Luc. 8,5)

Heer, dit was het uur van Uw parousia,
van peilloos zinken in Uw tegenwoordigheid.
In mijn wezen heeft de liefde geschreid
en stamelend gebeden: Kom Heer Jezus, Maranatha.

Uw leven zong in mij het lied van de verrijzenis,
over mijn handen kwam het, over mijn gezicht,
omsluierd glanzen van het eerste scheppingslicht.
Levensgroot ontvouwde zich in mij Uw beeltenis.

Vanmorgen was mijn bede een bevel
en huiverend groeide het mysterie in mijn hand.
Nog tast ik als een blinde, maar aan de rand
der dingen bloeit de hemel.

Weer trekt Gij zaiend door het land en spreidt
de eeuwigheid zich over alle dagen.
Als eens de velden honderdvoudig vruchten dragen,
breek dan het brood der liefde voor altijd.

Missa

Hoc est enim corpus meum,
zei hij toen hij
zijn twee broden
in zijn hand hield.

Hic est enim calix
sanguinis mei,
zei hij toen hij
zijn karaf hief.

Hij dankte God,
dat hij was
blijven hongeren en
dorsten naar leven.

God was het brood
blijven kneden en
druiven blijven persen
vol zoetheid zelf.

Herkenningsteken

Hij zag hoe een priester
brood ophief en zei:
Dit is mijn lichaam.
Toen nam hij zijn vrouw
vast onder haar bips.
Hij tilde haar omhoog,
kuste haar borsten en zei:
Dit is mijn lichaam -
jij bent mijn leven.
En hij voegde eraan toe
in Jezus' naam.

Toen hief de priester
een beker wijn op en zei:
Dit is mijn bloed.
Zij nam toen haar man
in haar armen,
kuste de bloedstroom
van zijn leven en zei:
Dit is mijn bloed -
jij bent mijn liefde.
En zij voegde eraan toe
in Jezus' naam.

Levenswijding

Om priester te kunnen worden
moet je eerst mens kunnen worden.
En om mens te worden moet de groei-kracht
van de liefde zich vrij kunnen ontplooien.

Aan de natuur mogen geen grenzen
gesteld worden, geen grenzen aan de groei.
Als dan de natuur tot volle bloei komt,
kun je mens en dan ook priester worden.

Een mens tot celibatair leven verplichten
is tegennatuurlijk en tegenmenselijk.
Een geestelijk ambt koppelen aan onthouding
van lichamelijke liefde is vrijheidsberoving.

Zelfs is het de toegang naar God versperren,
de harteliefde en vreugde in God verhinderen.
Het is een mens de woestijn indrijven
van dorheid, eenzaamheid en leegte.

Een zachte hand van een geliefde leidt
naar mensenharten, verbindt met God.
In het spel van beminnen en bemind worden
wijd je elkaar tot mens en priester.

Juist zij die een geestelijke weg gaan,
moeten uit de diepte van hun lichaam
kunnen putten, om tot God te stijgen en
boodschappers van vreugde te zijn.

De kerk moet de priesters voorhouden
op te gaan in de liefde als geen ander.
Zij moeten kunnen zijn : bewoners van
de nieuwe aarde waarin God leeft.

Roeping

Na jaren priesterschap
blijft die eerste roep
doorklinken tot in
mijn laatste dagen.

Sterker nog zijn
de golven echo's
die met de jaren
blijven zwellen.

Wil God van mij,
van alle priesters
priesterschap tot
in eeuwigheid ?

Wat ginds staat
in de verte
blijft doorlichten
in het nu – en is:

Lichtende wolk
voor mij uit
die ik volg

Vuurzuil
die mijn gezicht
doet vlammen

Groene gloed
in de nacht
der zinnen

Stille stem
om in te keren
tot gebed

Schreeuw om
andermans nood
te lenigen

Kruis voor mij
uitgedragen
dat mij leidt

God zelf die
mij tot zich
heeft gewijd

Kerk en Ambacht

Het mooiste en moeilijkste ambacht in de kerk is het priesterschap. Daarom is het ook een vak. Het vraagt beschikbaarheid, naar ziel en lichaam. Het vereist innerlijke en uiterlijke scholing. Het berust op aanleg, wilskracht en gaven van genade. Het is een geestelijk kunstenaarschap.

Balancerend tussen vermaterialisering en verspiritualisering, is het een zijn in de wereld maar niet van de wereld: scheppingsharmonie. Het is een God toebehoren in mensen en een toebehoren aan mensen in God: toewijding. Het is bidden en werken, zijn en doen.

Priesterschap is een goddelijk ambacht dat beleefd en beoefend wordt door vrouwen en mannen, gehuwden en ongehuwden, jong en oud. Het is ook een wordingsproces, een levenslang geroepen worden want voortkomend uit God ... evenals alle andere roepingen en ambachten.

Introibo

'Ik zal opgaan naar
het altaar van God'
juichte het in mij
van mijn vroege jeugd
tot aan vandaag
'tot God die
mijn jeugd verblijdt'.

Dit is een gaan,
een dansend opgaan
naar het heilige,
niet een opstijgen
in eer en macht
maar een nabijkomen
van God zelf.

Daarom zou ik een
priesteres willen zijn,
wist ik, maar niemand
mocht dit weten.
Een meisje dat naar
het priesterschap
verlangt. Hoezo ?

Om in te gaan
in het goddelijke
en daarna uit te gaan
naar het menselijke
met in mijn hart
en in mijn handen
de liefde van God.

Toen dat in mij
gerijpt was als
een voldragen vrucht,
stond die jongeman daar
die zei : ik ervaar
jou evenveel priester
als mijzelf.

Op zijn priesterprentje
stonden diezelfde
heilige woorden
'Ik zal opgaan naar
het altaar van God
tot God die
mijn jeugd verblijdt'.

Nu gaan wij samen
dag na dag
op naar God,
hand in hand
het heiligdom binnen
in de kerk
en in elkaar

dansend vierend
onze jeugd
die door God
verblijd wordt
tot wij binnentreden
in het heilige
der heiligen.

Priesterschap

Het priesterschap van de vrouw zal daarom anders (moeten) zijn dan het priesterschap van de man omdat het vrouwelijk zal (moeten) zijn.

In essentie zal het hetzelfde zijn en dezelfde kenmerken hebben die het christelijk priesterschap eigen zijn: ten diepste de presentie van Jezus.

De liefde van God zullen zij (moeten) zichtbaar maken, in alle volheid : liefde in alle betekenissen en gestalten die mensen eigen zijn.

In priester mannen moet duidelijk de mannelijkheid van Jezus in kracht en ondernemerschap beeld en werkelijkheid zijn.

In priestervrouwen zal daarenboven de vrouwelijkheid van Jezus in zachtheid en zorgzaamheid aan het licht moeten treden.

Beiden zullen Jezus' priesterschap in aanvullende zin tot volheid en heelheid (moeten) brengen en hem geheel en al vertegenwoordigen.

Priesteres

Met een mannelijke priesteres
is niets gewonnen, want
verloren de vrouwelijkheid
van het priesterschap.

Zij mag het blide zachte
gezicht zijn van Jezus,
van Maria, van Magdalena
met een zinnelijke oogopslag.

Dan kan zij de gevoelige
snaren raken van mannen
en vrouwen en het liefdesspel
met God leren te doen.

Zij is geroepen de zinnelijke
Godservaring met hartstocht
voor te leven en door te geven -
ziel en lichaam van God te zijn.

Dan gaan mensen zingen,
goddelijk en godinnig feesten
en wordt de aarde de dansvloer
in de feesttent van de kerk.

Zij kan het onverwachte baren,
kracht tot overleven geven,
tranen weggussen, strelen en
helen zoals Jezus deed.

En in uren van stilte en gebed
is zij het die knielt en
woorden van God fluistert als
Hij haar in zijn armen sluit.

Priesteresschap

Ik wilde in mijn jeugd al
priester worden, maar
dat kon niet omdat
ik een meisje was.

Ik ben priester geworden
ondanks het feit dat ik
een vrouw ben – juist
doordat ik een vrouw ben

want mijn hart stroomde
zo vol van God,
mijn handen werden
zo zacht van God

dat het priesterschap
zich aan mij voltrok en
ik priester was geworden
voordat ik het wist.

Nu, nu God mijn jeugd
heeft verblijd tot in
mijn ouderdom, blijft
over bergen jaren heen

die eerste roep als een echo
door mijn dagen klinken:
blijf opgaan naar het
hoge altaar van mijn liefde.

Het is God zelf die
in mijn priesterroeping roept
om dieper in te treden
in zijn aanwezigheid:

houd mij in leven
noem mijn naam,
ik wil mij geven
roep mij aan.

Eerbetoon

Heilige Vader,

U bent in het wellustige hart
van een vrouw verwekt als een
vonk tussen twee orgasmen.

U hebt negen maanden gewoond
in de schoot van een vrouw
en had gemeenschap met haar.

U hebt dronken van hartstocht
tussen de benen van een vrouw
geschreeuwd om het leven.

U bent door een vrouw gezoogd,
in een roes van begeerte
hebt U haar borsten gekust.

Dat was uw Moeder

NEER-
GANG
VAN HET
AMBT

Het tribunaal

Als een man opkomt
voor zijn rechten,
is hij een mán!

Als een vrouw opkomt
voor haar rechten,
is zij een feministe...

Als een man
priester wil worden
is dat een bewijs van moed!

Als een vrouw
priesteres wil worden
is dat een bewijs van overmoed....

Het eeuwig Eden

Heel de schepping leeft en lust,
alwat adem heeft vrijt en blijft –
zo is het leven van de eeuwig
levende, eeuwig lievende God.

De roep van God klinkt luid
in onze zinnen en passies
die ons opstuwen naar het bewust
zijn van zijn alvervullend wezen.

God roept en zingt het uit :
wil mij levend houden en genieten
want als je mij niet blijft scheppen
sterft de schepping mijn dood.

De zondeval

Nauwelijks daagt de opstanding
van aarde en lichaam
of de doem van de val
vaagt de vreugde weg.

Terwijl de rozen van liefde
nog schuchter ontluiken
worden de wilde scheuten
zonder doornen weggesnoeid.

De kerk koestert het eigen
eeuwenoud gelijk en spreekt
de banvloek uit over
de zinnelijken van hart.

Weer vlekt de erfschuld
uit over geesten van mensen
en zie: God wordt uit het
aards paradijs verdreven.

Verloren paradijs

Het is de meest bizarre
schending van mensenrechten
dat de kerk mannen en vrouwen
de liefde verbiedt wanneer
zij zich met heel hun wezen
willen toewijden aan God.

God heeft vanaf den beginne
alle energie gestoken in de
voortplanting, de dagelijkse
evolutie van het bestaan.
De kerk zondigt zwaar tegen
het leven, tegen God.

Planten dieren alles wordt
door God zelf meegesleurd in
het spoor van de seksuele lust:
omwille van zijn eigen
voortbestaan op aarde.
Zo is God mens geworden...

Vormsel

Er zijn bijna geen bisschoppen
die geformeerd zijn naar het beeld
van God in de werkelijkheid.

Zij zijn gedefformeerd door een
diep gewortelde en aangekweekte
innerlijke verscheurdheid.

Er is sprake van een vervormd
mensbeeld en wereldbeeld waardoor
er een misvormd Godsbeeld ontstaat.

Kunnen zij nog gereformeerd worden?

Het gebeurde op een
morgen na Pasen
dat de Paus zelf
te biechten ging.

Voor het eerst in het
bestaan van de wereld
was het een vrouw
die biecht hoorde.

Nederig het hoofd
buigend. vroeg hij
vergiffenis voor zijn
gebrek aan respect

voor vrouwen die hij
evenals andere priesters
de mindere had geacht
van de mannen.

De biechtmoeder boog zich
minzaam naar hem over
en zei: het zij je vergeven,
bid maar een Weesgegroet.

Niemand mocht dit weten
want als priesteres
had zij haar biechtgeheim.
De Paus vouwde zijn handen.

Op die dag werd het begin
gevierd van een nieuwe
werkelijkheid: toen werden
vrouw en man gelijk.

De Paasbiecht

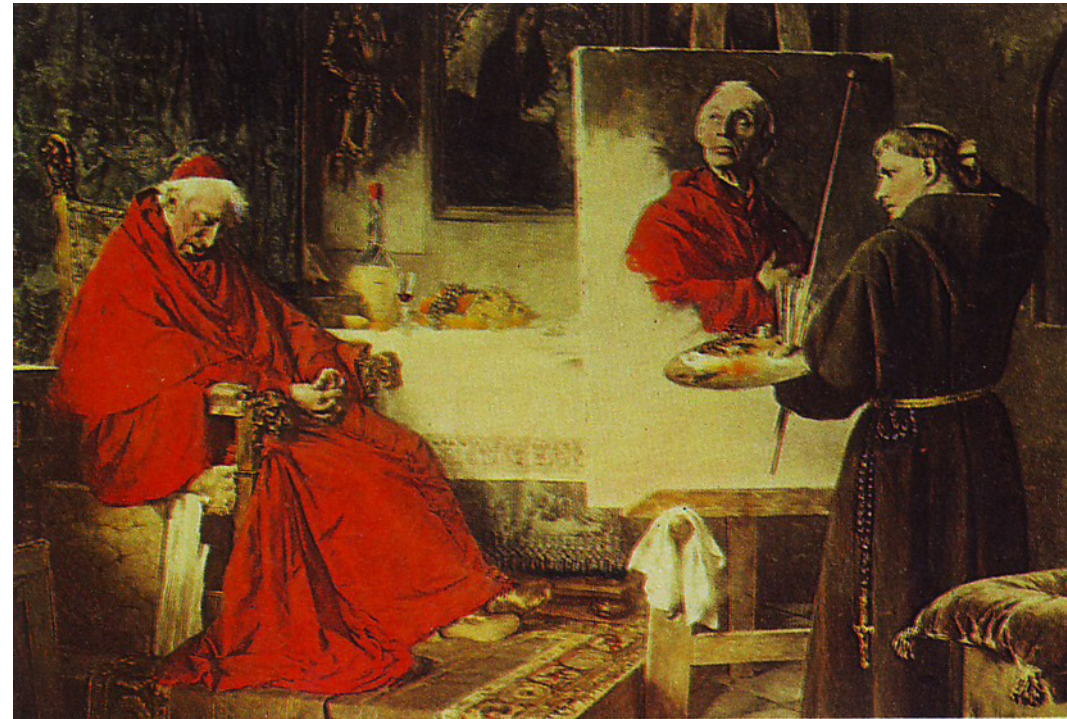
De verloren wedstrijd

Het episcopaat stond
in de wedstrijd
tegen het volk
met 10 nul achter.

Toen begonnen
de bisschoppen
na te trappen.

De eerste die
van het veld
werd gestuurd
was de kardinaal.

Die had
al rood.
Van de Paus.

Samen

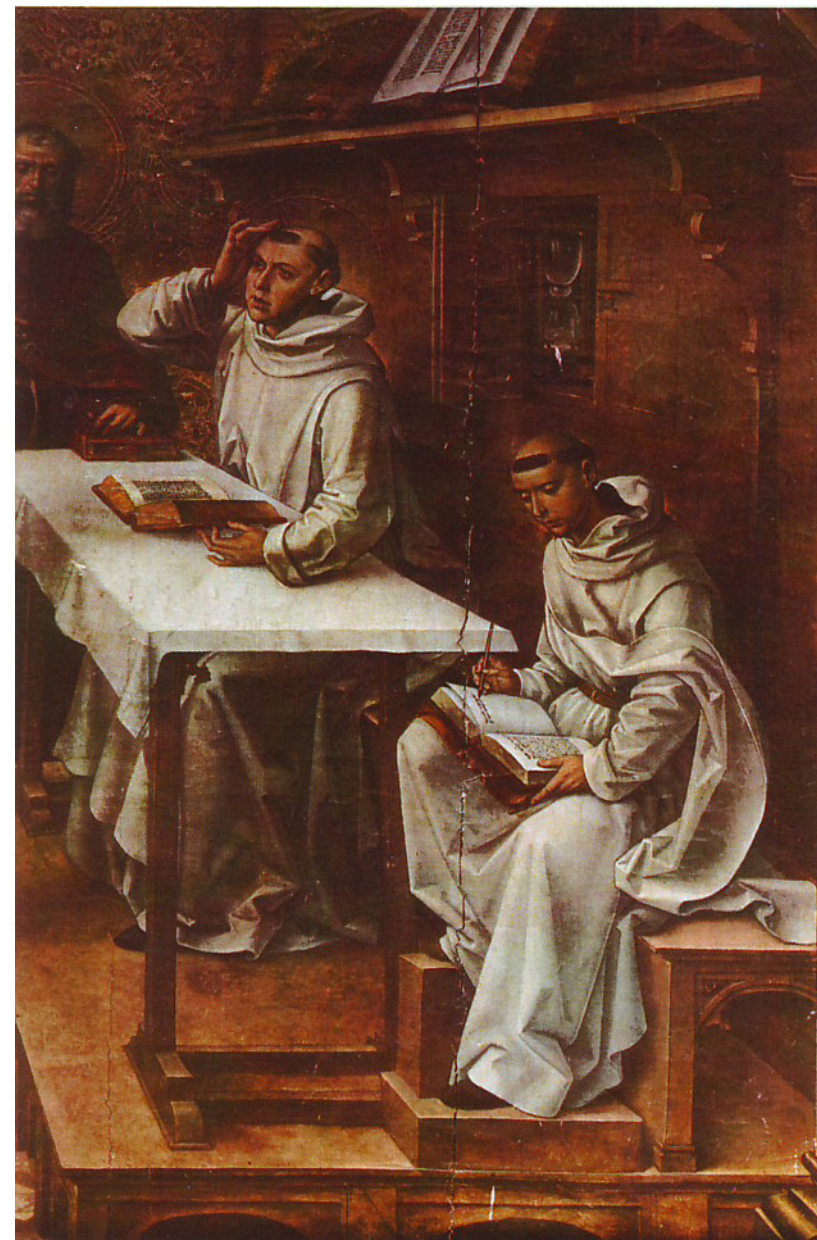
Het is niet goed
voor de mens
dat hij alleen blijft.

Want dan blijft hij
op zichzelf
gericht.

Menszijn is
verbondenheid
met een ander.

Dan voelt hij zich
ook verbonden
met Mij.

(naar Genesis 12, 18)

Godin

De disharmonie in kerk en wereld
is het rechtstreekse gevolg van
de discriminatie van het vrouwelijke

alleen de praktijk van een radicale
gelijkwaardigheid en gezamenlijkheid
kan de wereld verlossen van oorlog

alleen de wederkerige bevruchting van
mannelijke en vrouwelijke krachten
kan het kind van de vrede verwekken

alleen wanneer vrouwen mannen
en mannen vrouwen voorgaan en volgen
elkaar het Brood brekend van een

wonderbare broodvermenigvuldiging
samen drinkend uit de Beker
van een bedwelmende zuiverheid

kan de kerk een liefde-gemeenschap
worden van mensen met mensen
en van mensen met God

maar dan zal eerst ons kleine weten
moeten worden verlicht door de grote
openbaring waarvan de aarde is vervuld

dat de universele Persoonlijkheid
vervuld is van goddelijk
én godinnig leven.

God

In een gewelddadige wereld
door mannelijkheid overheerst
roept uw goddelijk wezen
om liefde en bevrijding.
Wij vragen U om het wonder
van een wereldwijde ommekeer,
waardoor de milde schoonheid
van uw wezen zichtbaar wordt
in mensen, vrouwen en mannen,
beelden van uw wijze van bestaan.

Lieve Geest, wek in uw kerk
de geest van vrouwelijkheid,
van liefde die verbindt,
van heelheid die geneest.
Stroom als een bron van leven
uit over de dorre akkers,
waar het zaad van de liefde
als kiemen nieuwe aarde wacht.
Dat uw hand zegenend mag reiken
tot aan het einde van de aarde.

De stille dood

Niemand hoorde
hem dood gaan

niemand hoorde
dat hij dood gegaan was

niemand van de kerk
van die god

hij was een priester
die getrouwd was

de kerk laat priesters
die getrouwd zijn

gewoon (dood) vallen
en hun vrouwen erbij

was er ooit een bisschop
bij de begrafenis van hen

alleen zijn jonge vrouw
en zijn jonge kinderen

en zijn God was erbij
toen hij doodging

Vervroegd

Hoogstens vijftig jaar was hij.
Zijn haren vroeg verbleekt
door het jaar in jaar uit
verloochen en van de brandhaard
van zijn bestaan.
Zijn gezicht verstorven,
verdord door overlast
van dagelijkse plicht.
Zijn droge lippen beefden.
Hoe weerloos verloren
stond hij daar,
priester in eeuwigheid,
met een lijf van verdriet
en armen vleugellam.

Uitgebuit door de kerk
die ook zijn lichaam
had opgekocht voor het ambt -
bijna even dood als de dode,
tot wie hij plechtig
zonder een sprankje vreugde zei:
Ik ben de verrijzenis en het leven.
Geen hand die met hem speelde,
geen blos van lieve lust
maar boordevol angst en eenzaamheid.
Alleen een fles veel te oude wijn,
droesem die zijn levensader stopte.
Godgewijde wereldheer,
steeds met één been in het graf.

Vanuit het glas in lood
kijkt God hem aan.
Jongen, ik zie jou
door een regen van tranen.
Wie heeft jou, om van mij te zingen,
steeds de mond gesnoerd?
Wie deed de storm in je schoot
al in je jeugd bedaren?
Wie heeft de levensstroom
waardoor je dartelt
en in vuur en vlam geraakt
in eigen bedding drooggelegd?
Nu is het voorbij -
kom maar vervroegd naar mij....

Het rituale

Oud, alleen was zij
in de laatste uren
voor haar sterven.

Voor het eerst
in haar leven lag zij
in de armen van een man.

Zij kroop dicht
tegen hem aan en zei
keer op keer zijn naam.

Hij hield haar hoofd
in zijn handen streelde haar
en zei keer op keer haar naam.

Dan kuste hij haar
op haar voorhoofd waar
haar heilige geest woonde.

Toen baden zij samen
het weesgegroet en Maria
nam haar van hem over.

De priester sloot het rituale
op de lege bladzijde.
En zij sliep in.

Voleinding

Zo klein zat zij
waakvlammetje
in haar eigen
schemering

Zo broos en stil.
'God' bad ik
'neem haar zachtjes
bij U - maar

weest U voorzichtig
zij is zo breekbaar,
leg haar teruste
bij U zelf'.

Zo gebeurde
die nacht.
Plotseling was er
het grote Licht.

En als een kind
keerde zij terug
in de schoot
van de eeuwigheid.

Tafelgebed

Over de hele wereld
dekt de vrouw de tafel
en maakt de maaltijd klaar.
Zij versiert de spijsen
en vult de bekers.
Alles smaakt naar haar.

Vrouw-zijn ís maaltijd.
Haar borsten zijn bronnen
waaraan kinderen groeien,
rijpe vruchten in de
tuinen van de liefde.
Zij is levende drank.

Haar plaats is temidden
van haar kinderen, aan
het hoofd van de tafel
naast haar man, die is
de zaaier en de oogster
van het dagelijks brood.

Zij is dagelijkse drank,
stroomt door zijn lichaam
en voedt zijn geest.
Zonder haar verdort hij
en wordt zijn leven
een onvruchtbare akker.

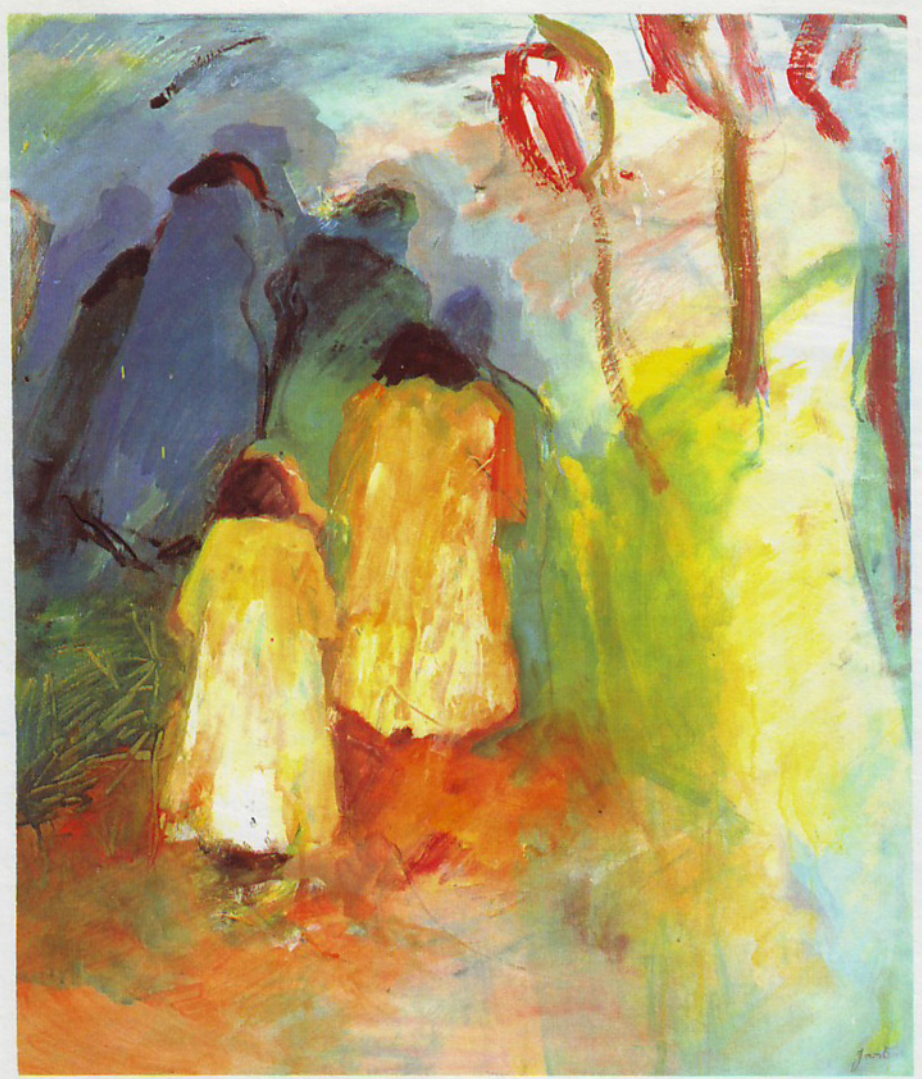
Maar in de kerk heeft de mán
het alleenrecht genomen
aan tafel voor te gaan -
het brood te breken
waar tafelgemeenschap
levensgemeenschap werd.

De vrouw mag biddend
naast het altaar staan,
de vaten dragen af en aan.
Maar zij zou onwaardig zijn
de beker van het Leven
te heffen voor haar kinderen...

Voor Jezus is onwaardig
alwie zonder liefde is.
Onder koude handen
verkleumt hij,
onder harde ogen
krimpt hij ineen.

Maar als een golvend
korenveld in de zomer,
een wijngaard als een
berg van purper is hij
waar mensen in liefde
hem eten en drinken.

GANG
NAAR
HET
LEVEN

Priesterschap

Er zijn in kerk en wereld minstens zoveel priesteressen als priesters.

Het is beslissend voor gemeenschappen en samenlevingen: vrouwen gelijkwaardig en volwaardig te erkennen.

Vrouwen moeten de eigen hoogwaardigheid bewust en in volle overtuiging realiseren.

Waar mannenwerelden verstoffetijken en verdorren, zullen vrouwen de geest van menselijke waardigheid moeten herwinnen.

Vrouwentrouw

God, wij geloven dat Gij vervuld zijt
van mannelijk en vrouwelijk leven,
omdat wij voelen dat het zo is.
Heel de schepping is de openbaring
van de volheid van uw bestaan.
In de mens verschijnt Gij als man en vrouw.
In uw persoonlijke zelfopenbaring
zijt Gij onder ons verschenen in Jezus,
een mens zoals elke man mens kan zijn,
een mens zoals elke vrouw mens kan zijn:
teder en sterk, gevoelig en wijs,
met ogen vol liefde en armen vol kracht.

Hij was in staat tot de sterkste
liefde met mannen – hoe had hij Johannes
lief aan zijn zijde bij het afscheidsmaal.
Hij was verliefd op het vrouwelijke.
Maria – onder de druivenwingerd bij hem
neerzittend als deelgenote van zijn dromen,
in diepste wezen hem gegeven
in het smeulende vuur van haar hartstocht –
in haar was de vrouwelijkheid van God.
Hij heeft haar veel liefgehad !

Jezus ontleende zijn verhalen over meisjes
en vrouwen aan zijn dagelijkse omgang met haar:
zoals hij sprak over de bruidsmeisjes
en de vrouw die met haar vriendinnen
feestte om haar teruggevonden sieraad.
Maar door een andere vrouw werd hij
wie hij was: zij raakte hem aan in het gedrang
en maakte de kracht tot genezing in hem los.
Om het verdriet van zijn vriendinnen
riep hij zijn vriend terug uit de dood.

In de laatste beslissende uren van zijn leven
was Jezus omringd door zijn laatste getrouwen,

door mannen én vrouwen, dag en nacht.
Zij die het eerste zouden ontdekken,
dat hij weer leefde, waren de eersten
die aanvoelden dat er levensgevaar dreigde.
Maria zijn moeder was daar,
Maria van Magdala en de andere vrouwen,
de enigen die hem in zijn sterven begeleidden.
Zij waren daar, toen Jezus aan de wereld,
aan mensen van alle tijden,
het levende teken gaf van liefde tot de dood.
Luisterend met het hart verstonden zij
de diepte en verte van zijn taal.

God, uw leven sprak hij uit,
uw woord van overgave
toen hij zei:
'Dit is mijn lichaam –
zo is mijn leven voor jullie'.
Broodnodig om te leven:
in goede dagen vreugde en feest te zijn,
in kwade dagen troost en kracht te zijn.
En zo openbaarde hij
uw diepste geheim,
toen hij zei:
'Dit is mijn bloed –
zo is mijn liefde voor jullie'.
Doorstroomd zijn wij
van uw bloed-eigen leven, God,
slagader van ons bestaan.

En Jezus zag ieder recht in de ogen
toen hij de tafel rond ging
van Maria naar Johannes,
van Salome naar Simon Petrus,
en tegen hen zei:
'Doet dit tot mijn gedachtenis':
leef mijn leven, gedenk mijn liefde.

Maar wat voorafbeelding was
werd wrede werkelijkheid:
een horde mannen, collaborateurs en
militairen viel op Jezus midden in de nacht.
Naar alle kanten vluchtende volgelingen,
liggende vrienden – alleen Johannes bleef.
Maar dan traden weer de vrouwen naar voren:
Veronika brak door het veiligheidsordon
en nam het gezicht van Jezus
voor altijd in zich op;
dwaze moeders langs de weg
als beelden van trouw en troost.

Weerloos maar onverzettelijk
stonden aan de voet van het kruis
Maria, Jezus' moeder en de andere vrouwen,
die met hem waren meegekomen uit Galilea,
samen met Johannes, Jezus' vriend de geweldloze.
Zij brachten Jezus, tot aan de uiterste grens
van het leven, thuis bij zijn Vader.
Maar zelf bleven zij als doden achter.

Weer waren zij daar, toen Jezus ten grave
werd gedragen: neergelegd in een bed
van geurige kruiden, voor het laatst
in doeken gewikkeld.
Dit was het uur van scheiden.
De sluitsteen werd geplaatst.
En op de eerste dag van de week,
bij het eerste morgenlichten,
droegen zij haar balsemvazen naar Jezus,
om zijn lichaam voor het laatst te strelen
en een geur van liefde over hem uit te spreiden.
Maar het graf was leeg.... alleen wie ten dode
sterft behoeft een balseming,
wie verrijst is onvergankelijk.

Dan is daar Maria Magdalena alleen.
Geen Romeinse wachters meer maar engelen,
die haar vroegen: waarom huil je zo ?
En een man in de tuin die haar vroeg:
Waarom huil je zo? Wie zoek je?
Blind van verdriet zegt Maria,
zonder hem te antwoorden op zijn vraag:
zeg me waar je Hem hebt neergelegd!

Jezus' ogen spreken, zijn handen zien,
zijn lichaam is een dans,
zijn mond zingt van verrijzenis
als hij naar haar lacht.
Hij staat daar in het eerste licht,
gekleed in groen en blauw
extatisch alles vervullend.
Dan klinkt uit Jezus' mond
het eerste verzezen woord 'Maria' ,
h   r naam. Zij werpt zich op hem.
'Jezus' roept zij. 'Jij' .
De liefde van God vult de hele tuin
en daalt neer in hun omarming.
Jezus leeft!

God, wij geloven dat Gij
uw eeuwig bestaan leeft in mensen.
Zo hebt Gij uzelf in Jezus geopenbaard,
in geboorte en wedergeboorte.
Wees als een vader die ons draagt
door deze wereld heen.
Wees als een moeder die ons in leven houdt
door ons te voeden met zichzelf,
hier en nu en in alle eeuwigheid.

Amen.

Hogepriesteres

Zonder erekruis of gouden kroon
draag je je borsten hooggeheven
voor je uit. Moeder van het leven,
je baart Gods dochter en Gods zoon.

Je schuilt niet onder paramenten
maar neemt bloot tegen bloot
Gods kinderen op je schoot.
Je handen zijn je sacramenten.

Geen groot gebaar of eigenwaan,
geen altaar waar leven sterven is.
Alleen je lichaam, levende erfenis
van geplette druif gemalen graan.

Maar als God met je is geweest
eet je zijn mond, kus je zijn ogen,
godin die over mensenleed gebogen
de zere ziel van God geneest.

Als hoge erebogen welven
je dijen rond je heiligdom.
Aanbiddend knielt je bruidegom
om God van aarde op te delven.

De harlekijn

Er was een monseigneur
met een lijfspreuk
maar had hij wel een lijf,
bij wijze van spreken?

Hij zat niet
maar hij zetelde
en aan zijn wijd gewaad
ging geen man verloren.

Had hij een hoge pet op
van zichzelf of maar geleend?
Een klotje en een lange stok
om klot te kunnen steken?

Hij droeg een wapen
en een kruis van goud,
een edelstenen ring die
heel de kudde kuste.

Maar Jezus zat ongewapend
op een kouden steen
met een takkenbos van
doornen om zijn hoofd.

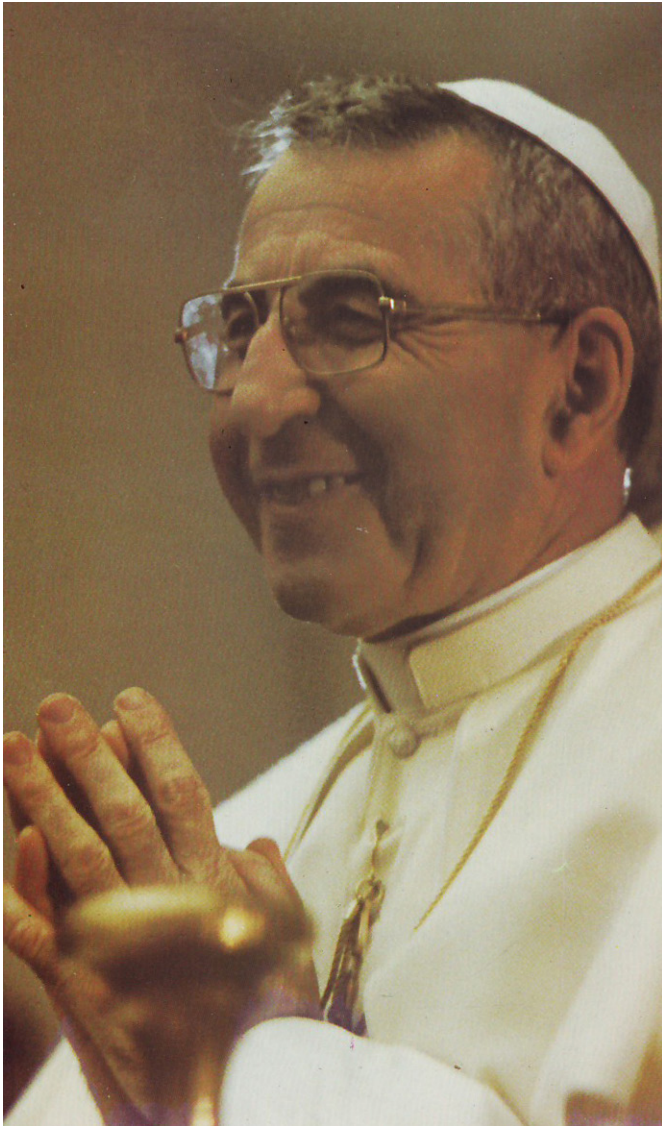
Hij stierf met slechts
een lap om zijn lijf
terwijl de menigte
schreeuwde 'weg met hem'.

Toen monseigneur gekleed
als harlekijn de hemel
wilde binnenschrijven
schrokken zijn hovelingen:

God noemde hem
bij zijn jongensnaam en zei
'wie zichzelf is geworden
mag naakt naar binnen gaan'.

VOORT-
GANG
IN
HET NU

Metamorfose

de kerk weet
dat zij door
de ontkoppeling
van ambt en celibaat
tot in haar
diepste vezels
zal veranderen

dan opent
haar schoot zich
wordt zij
moeder en
baarmoeder van een
nieuw priesterschap
en een nieuwe kerk

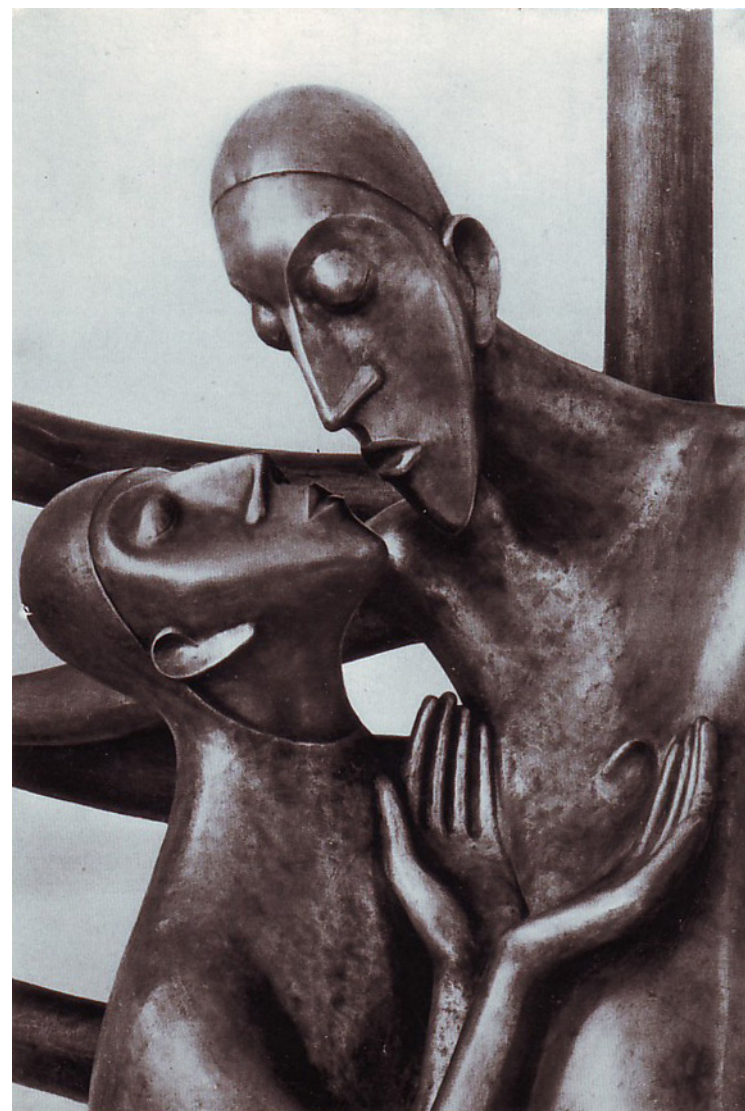
zij verandert
in een levenslustige
vruchtdragende
minnares
waardoor het leven
één grote eredienst
aan God wordt

dit proces is
niet te stuiten
alom vindt al
de ontkoppeling
plaats en wordt
een nieuwe kerk
geboren

jij mijn liefste
bent die kerk
die paart en baart
en kinderen naar
het altaar leidt
jij priesteres voor
Gods aangezicht

Toewijding

Celibaat als levensdoel
is niet per definitie
een levenswijze van
ongehuwd zijn of
zonder een levensrelatie.
Celibaat is: toewijding aan God
als diepste gerichtheid van leven,
als belangrijkste levensdoel.
Dat nu is te beleven
als alleenstaande
als gehuwde
als partner in een levensrelatie.
Dit zijn alle
modaliteiten – levenswijzen
die het wezen van het celibaat
niet bepalen of uitmaken.
Het zijn de verschillende
'belevingswijzen'
van het celibaat
in eenzelfde gerichtheid
op God en overgave
aan zijn werkelijkheid
tot welzijn van de gemeenschap,
als liefdebeleving met God.

Onder twee gedaanten

Het ongehuwd celibaat
als een Godgewijd leven
is een hoogwaardige wijze
van menselijk leven.

Kloosterlingen leven dit
in hun afzondering.
Priesters beleven dit
in hun pastoraat.

Voor wie dit kiezen
is dit de beste eigen
wijze van leven en
van zelfontplooiing.

Zij zullen beschikken
over persoonlijke eigen
mogelijkheden en gaven
van natuur en genade.

Zij kunnen floreren,
geheel openbloeien
en uitgroeien tot hoge
heiligheid en humaniteit.

Hun persoonlijk geluk
zullen zij dan vanzelf
vertalen en uitdragen
in een Blijde Boodschap.

Ook het gehuwd celibaat
kan tot grote hoogte
stijgen want geworteld
in god-menselijke liefde.

Evenwaardig zal het zijn
aan het ongehuwd aan God
en mensen toebehoren
als hoogste levensdoel.

Charisma

Lichtende liefdewerkelijkheid
wordt het celibaat – soms.
Er licht dan in mensen
in monialen en monniken
in religieuzen en priesters
een heilige volheid op.

Dan is er niets meer
te zien van onthouding
maar is het ál overgave
aan mensen aan God.
Een bijna absolute heelheid
licht op in hun wezen.

In de volle overgave
is het God zelf
die leegte en gemis
van zichzelf vervult.
Deze liefde-eenheid
is de Heilige Geest.

Vrije liefde

Heilige Geest
lieve lachende
verrassende lichtflits
op klaarlichte dag

plotseling valt
uw helder licht
op de donkerte
van onze gedachten

U roept ons samen
om de waarde
van het celibaat
te redden

te bevrijden van
dwang en verplichting
onvrijheid en
onvruchtbaarheid

vrijheid berustend
op vrije keuze
liefde voor
het eigen zijn.

Het is niet nodig
wie willen trouwen
te vragen of zij
trouw willen zijn.

Het is niet nodig
wie ongehuwd wil
blijven omwille
van het Godsrijk

te verplichten
tot het beloven
van trouw want
zélf is hij trouw.

Dit beschadigt zelfs
de vrijheid van
liefde willen geven
en liefde ontvangen.

Verplichting is
teken van wantrouwen
van ongeloof
in de liefde.

OVER-
GANG
NAAR
DE TOE-
KOMST

Ontvangst

De klok zal nog
een paar keer tikken -
dan staat zij stil.

In de verte sterft
het geluid langzaam weg
van de laatste trein.

De stilte van niemandsland
verdwijnt voorgoed
achter de horizon.

Nu zal het wel gauw
gebeuren dat de Levende
naar mij toe komt lopen.

Hij zal mij bij de hand
nemen en binnenleiden
in het land van allemens.

Perspectief

Vooruitleven
op de toekomst
heeft als grote
levensfunctie
de toekomst
voort te brengen.

Daden brengen
gedachten voort en
zijn als naar voren
geschoven beelden
die de toekomst
gestalte geven.

Meer dan het denken
schept het doen
de werkelijkheid.
Meer nog: zo
wordt wat worden
zal het nu.

Menswording

De natuur roept om vervulling
van de eigen mogelijkheden,
om te worden tot de volheid
van de natuurlijke gestalte -

een plant om plant te worden,
een boom boom, een dier dier -
om tot volle bloei te komen
en tot totale vruchtbaarheid.

Alleen wat tot volledige
menswording leidt, beantwoordt
aan de scheppingswil van God
die zo tot bestaan komt.

Een kloosterleven dat niet
bijdraagt aan de ontplooiing
van de kloosterling, plaatst
zich buiten de bedoeling van God.

De menswording van de mens,
de menswording van God
is de vervulling van de droom
die God met de schepping heeft.

God wil zijn, is de Zijnde,
en alwat is deelt in het
goddelijke leven dat is
van eeuwigheid tot eeuwigheid.

Dat wil echter niet zeggen
dat het levensnoodzakelijk is
al je eigenschappen en vermogens
ten volle te ontplooien.

Dat wat mens maakt,
tot leven brengt, moet wel
mogen zijn: dat zijn
hart en geest en zinnen.

Dat is 'liefhebben'
'inzicht verwerven'
'lichamelijk zijn'
waardoor je in staat bent

het leven, de Levende
te vinden en te ontvangen
en zo de levensvreugde te
genieten die God bedoelt.

Scheppende beelden

door de toekomst
naar je toe
te trekken

dit is

nu al leven
wat straks pas
mag en kan

leef je niet alleen de toekomst
maar breng je de toekomst
zelf al dichterbij

wat is

nu wordt in beeld
gebracht, geprojecteerd
wat de toekomst zal zijn

als je nu bijvoorbeeld
het gehuwde priesterschap al leeft
gaat het er vanzelf van komen

dat is

de droom van vandaag
zal onvermijdelijk de werkelijkheid
van morgen zijn

dan wordt de vreugde
van het beloofde land je
nu al in de schoot geworpen

het is

de voortplanting van
scheppende beelden
waardoor nieuw leven wordt geboren

Nu al

Inkeren om tot God te komen
is al aankomst.

Verlangen naar liefde
is al liefde.

In de hemel willen zijn
is er al zijn.

Een levenspriester
kun je iedere dag worden.

Een priesteres word je
door het te zijn.

Een verliefde van God kun je
ieder ogenblik worden.

Al tijd

De werkelijkheid van God
is niet gedateerd,
zit niet vast tussen
verleden en toekomst.

God is niet
het heden.
God is in het heden
verleden en toekomst tegelijk.

Dit betekent veel
voor mensen, voor ons.
Wanneer we ons
met God verbinden

mogen we beseffen
dat wat wij leefden
en wat we zullen leven
Gods werkelijkheid is.

Meer nog: in God
kunnen we de toekomst
die reeds nu in God is
reeds leven in het nu

niet enkel in verbeelding
of in geestelijke zin
maar deelhebbend aan het
ene grote nu van God.

Wie zich innerlijk verbindt
met deze tijd-overstijgende
eenheid van zijn die God is,
is al de mens van de toekomst.

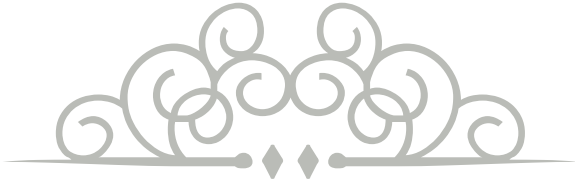
Zo kan de gehuwde priester
die nu om wille van de liefde
zijn ambt heeft moeten verlaten
de gehuwde priester zijn

van de toekomst waarin
huwelijk en priesterschap
vervlochten zijn in één
nieuwe zijnswerkelijkheid.

De gestalte van de toekomst
is dan gestalte van het heden
evenals 'God van de toekomst'
'God van het heden' is.

Zo kan alle pijn versmelten,
gebrokenheid worden geheeld
want nu al realisatie van de
toekomst zijn is goddelijk.

Levend in God kunnen we
vandaag al de verlost mens,
het vrije wezen zijn dat is
uitgestegen boven zichzelf.

EPILOOG

Bron van leven

De profetische betekenis
van het priesterhuwelijk is,
dat daarin het ambt zich
existentieel kan vernieuwen.

Uit het geheelde leven zal
een nieuwe kerk verrijzen
die het blijde nieuws van
de bevrijding verkondigt.

God

ik ben niet meer
het kind aan je borst
dat huilt omdat het
nog niet praten kan

ik ben niet meer
het onbezorgde meisje
dat aan bloemen ruikt
en voor je zingt

ik ben de vrouw
die naast je gaat
je vasthoudt bij
je bevende hand

want kinderen huilen
aan een verdorde borst
jonge meisjes worden
verminkt voor het leven

ik ben de vrouw
die met je praat en
met je samen onderweg is
naar het paradijs

Liefdemeisje

Liefdemeisje
met je lichaam
met je hart
met je ziel.

Zo noem ik je
omdat je van
boven tot onder
op liefde lijkt.

Je stroomt uit
naar mensen,
je verliest je
aan mij.

Ik zie het in je
manier van gaan,
je opstand tegen
onderdrukking -

in de blik waarmee
je lijden aanziet,
in de zachtheid
van je handen.

Liefdemeisje
van mij
voor mij
dag en nacht.

Voor de liefde
ben je geboren,
voor de liefde
met God.

Voor God getrouwd

Niet voor de wet en
niet voor de kerk trouwen
maar voor God,
is nu ook weer niet
zó bijzonder:
ieder die voor de kerk trouwt,
trouwt eigenlijk voor God.

En er zijn er beslist velen
die alleen voor de wet trouwen,
maar tegelijk toch trouwen
voor God: hun God
geen kerkelijke god
maar een levensgod, wellicht
onder heel andere namen.

Aarzelend noemen zij hem
'Liefde' 'Levende' 'Lichtende'
'het grote Zinnen' of 'Geest':
een God waarmee men zich
in liefde en overgave aan elkaar
wezenlijk verbindt - een God
waarmee men trouwt.

Trouwen is in zich:
de eenheid aangaan met het bestaan,
diepste gemeenschap met het Zijn,
lichaams- en ziele-eenheid
beleven in totale heelheid
met de meest geliefde.
Dit nu is: religie.

MANTEL DER LIEFDE

Gebedskleed

Nu Threes haar gebedsmantel heeft afgelegd, is er nog een gevolg. Ze heeft met mij besproken welke bestemming deze heeft. Zij schenkt dit gebedskleed, dat ze zelf heeft gedragen, aan de kapel van Eikenburg. Threes wil dat ik dit liturgisch kleed overhandig aan de kosteres van deze kapel. Aan u dus, kosteres? Veel meer dan dat, meer ook dan de pastoraal werkster van Eikenburg.

Deze overdracht heeft een heel diepe symbolische en werkelijke betekenis. Dit heeft te maken met bisschop Bekkers, die in het begin van zijn priesterleven rector van Eikenburg was, hier woonde en dagelijks de Mis deed en van hier uit zijn werk -toen al- in heel het bisdom op zo'n profetische wijze deed. Bisschop Bekkers geloofde in het vrouwelijk priesterschap van de toekomst. Een eerste aanzet was de zegen, die hij Threes en mij gaf en daarmee ons gezamenlijk priesterschap bevestigde. Threes wil nu, bij haar afscheid zeggen: je bent een priesteres. Geloof, dat je in de ogen van God, niet alleen toegewijd bent aan mensen en aan God maar ook 'gewijd' bent door het leven zelf, door je leven als priesteres.

Dit is het levens-priesterschap van de toekomst, het vrouwelijk priesterschap 'dat al is'.

Moge bisschop Bekkers van Eikenburg waar hij zijn laatste zegen gaf op het zieken-triduum, een paar maanden voor zijn overlijden, je wijden en zegenen in Gods Naam, zoals zichtbaar is op deze foto -met de liefde als wapen.

Threes & Jan

